

Else Theill Sørensen (KF):

SF's forslag går bl.a. ud på at give de ansatte *ret* til et sabbatår hvert 7. år, således at de har *krav* på at komme tilbage til samme job, og således at arbejdsgiveren er *forpligtet* til at genbesætte den stilling, der er blevet ledig. Jeg håber, mine underretninger kunne høres.

Det er godt og positivt, når der med rettigheder følger pligter, men når den ene part har rettighederne og den anden har pligterne, så er der noget helt galt. Det vil for Det Konservative Folkeparti være nok til at afvise forslaget.

Alligevel vil jeg da godt pege på nogle få af de mange ting, der viser, at det er helt urealistisk at gennemføre forslaget: Der er ikke mulighed for, at alle kan benytte sig af ordningen, det ville kræve en arbejdsløshed på ca. 14 pct. Men der er heller ikke mulighed for, at bare f.eks. halvdelen af arbejdsstyrken kan benytte sig af den. Det er jo nemlig sådan, at den ledighed på ca. 10 pct., vi har – det, som i forslagets bemærkninger kaldes en kvart million ledige par hænder – ikke består af en kvart million mennesker, som er fuldtidsledige, og som bare kan træde ind i job. Faktisk var der i 1988 kun 82.000, som var ledige i mere end 80 pct. af tiden.

Dertil kommer, at ledigheden er meget ulige fordelt på de forskellige faggrupper. Det vil derfor i mange, mange tilfælde være helt umuligt at genbesætte en stilling, der er blevet ledig, fordi en ansat har ønsket et sabbatår. Hvad skal så den forpligtede arbejdsgiver gøre, hvis der ikke er nogen, der kan tage jobbet?

Det, vi har brug for, er efter Det Konservative Folkepartis mening en stramning af rådighedsbegrebet og ikke en nedsættelse til seks syvendedels rådighed.

Jørgen Winther (V):

Forslaget er fremsat tidligere af SF, så vidt jeg husker fem gange. Da tiden er fremskredet, skal jeg på Venstres vegne bare sige, at vi har samme holdning som tidligere.

Aage Brusgaard (FP):

Fremskridtspartiet er selvfølgelig altid positiv over for lovtiltag. Fremskridtspartiet er også positiv over for, at lønmodtagere og selvstændige kan indgå aftale om et sabbatår eller friår, 6 måneder eller 3 år, ligesom de nu kan blive enige om det.

Det har altid været Fremskridtspartiets politik, at vi ynder friheden. Og det kan jo lade sig gøre, hvis den større personlige frihed, som Fremskridtspartiet har kæmpet for i 15 år, blev indført, bl.a. ved at vi hævdede den skattefri bundgrænse og helt afviklede indkomstsatten. Derved får hver enkelt familie større rådighed over de penge, de tjener. De kan altså selv vælge, om de vil sætte sig i så store udgifter, at det er nødvendigt med to lønindtægter, eller de vil sætte sig i lidt færre udgifter, så én lønindtægt kan klare familiens udgifter.

Princippet at lønmodtager og arbejdsgiver selv kan indrette sig, som de vil, og dermed bevilge et halvt sabbatår eller tre sabbatår, er vi positive over for. Det, vi er negative over for, er, at der står i forslaget, at det offentlige eller den private skal holde en plads åben i et helt år. Det er vi negative over for. Vi er selvfølgelig absolut også negative over for, at der står i lovforslaget, at skatteyderne skal tvinges til at betale til andres frivillige sabbatår.

Derfor skal det være helt klart, at Fremskridtspartiet ikke mener, det er et forslag som dette, Danmark har brug for. Der skal helt andre midler til, hvis vores økonomiske situation skal rettes op. Det er en ting, vi kan snakke om, når Danmarks gæld er afviklet.

Når vi derfor skal til endelig afstemning om SF's forslag, vil Fremskridtspartiets finger pege nedefter.

Jørgen Estrup (RV):

Genkendelsens glæde er stor, og jeg håber, at SF's ordfører kan dele min glæde ved at se forslaget og også dele glæden over mit svar, for det vil være det samme som for et år siden. Vi kan fortsat ikke støtte beslutningsforslaget. Vi synes, at sabbatordninger er en god og fornuftig ting, men det er noget, man bør prioritere højere i forbindelse med overenskomstforhandlingerne, fordi på den måde er man sikker på, at det både bliver indpasset i de arbejdsforhold, der er, og at man samtidig får en finansiering af ordningen.

Jeg kunne måske godt have undværet nogle af bemærkningerne, specielt den, hvor man endnu en gang citerer, at arbejdsmængden er konstant. Jeg har ikke megen sympati for den betragtning. Jeg synes, den er for defaitistisk. Jeg tror godt, at man kan gøre en hel del for at ændre antallet af arbejdspladser i landet, og jeg